

DEBRECZENY GYÖRGY

azokon a régi fényképeken

bódolat Proustnak

közönyöm még nem volt végleges
mentem a fasorban ahol olyan jó volt
a legelő akarom mondani a levegő
egy éjbe burkolt falu burukkolt
az emberek nagy lila ablakfüggönyök
a szívük folyékony arany és vörös smaragd
szívükben vércörök
mutatják örömteli meglepetésüket
a sétatereken vagy a vonaton

ismerős arcokkal találkoztunk
a legelőn a régi mesterek képein
a márkiné már korán befogatta
hintója elé az időt
becsülte és kereste a legújabb
irodalmi és művészeti termékeket
de amit ő irodalomnak tartott az ma már
elavult ócskaság mondta az ócskás
a fasorban ahol mentem és olyan jó volt
hogy olyan ócska

a hazugság hisztérikus kényeztetéért
mondtam csupán hogy közönyöm
vagyis közönyöm még nem végleges
csak kezdetleges de magam se hittem el
örömteli meglepetésemet
a fasor még nem volt névleges
elfelejtették kivágni a fákat
nagy lila ablakfüggöny a szív
az ember folyékony arany és vörös smaragd
örömteli meglepetés a bánat

mint egy fehér és elmosódó csillagcsoport
azokon a régi fényképeken
amelyek nem készültek el soha

ha kiülök a félelembe

a hamutartóból egyesével gyűjtögetem össze
a szoba sarkait
először a szoba északi sarkát
aztán a délit
a keletit és a nyugatit
csak utána a mellékégtájakat
továbbá a lentet a fentet
és akkor még ott a közép

az utca közepén
azt ordítod hogy te leszoktál
az ordítózásról
elrugaszkodunk a dohányzó macskáktól
a macskagyökértől
és a macskakövektől
hegyekben ömlik a hegyekből
a kétségbeesés

fekete holdak keringnek körülöttem
kicsi és viszonylag hideg csillagok
nem fúvódnak fel vörös óriássá
hanem szép lassan összehúzódnak
az utca közepén

ha kiülök a félelembe ablakot nyitsz
madártollak repülnek be rajta
a Méru hegyre látok
valaki kereket cserél
a világ tengelyén